ה של החיילת שנרצחה
חורים ומין

ומהדקת אותם למחברת. גם את הדפים האלה נתתי ליורם.

ההורים שלי לא אהבו את יורם. אבא לא אהב אותו פשוט, מפני שהוא לא מצא חן בעיניו. אבל לאמא היו סיבות יותר טובות. היא לא אהבה את המישפחה של יורם, שלדעתה היתה משוגעת, לא אהבה את זה שאין לו פרנסה, לא אהבה את העובדה שהוא חצי גוי, ולא אהבה גם את זה שהוא היה בוגד ברוחה.

כי גם הוא היה בוגד בה, ולא רק היא בו. אין לי שום דבר נגד יורם. אני גם לא מאמינה שהוא רצה את רוחה. יש כאלה שחושבים שאני מאוהבת בו, אבל זה לא נכון. אני מעריצה אותו, זה כן, בעיקר מאז שרוחה מתה, כיוון שאז התיידדתי איתו, אבל בשום אופן לא אוהבת אותו. לי יש חבר בקיבוץ ואותו אני אוהבת. אני לא יכולה לאהוב שניים.

אבל יורם התעסק עם אחרות, ביניהן גם עם חברות של רוחה, שהיא הכירה לו אותן. עם מזל, החברה הטובה שלה, היה לו רומן ממש. רוחה ידעה על הרומן הזה, אבל אני לא חושבת שהיא אמרה לו משהו. ככה היה לה יותר נוח. פעם היא סיפרה לי שיורם כותב למזל מכתבים, והוסיפה: „את חושבת שזה רק עניין של מיכתבים? מה פתאום?" בעיקר מאז התפציעה שלו, יורם היה כזה שהיה צריך להוכיח לעצמו שהוא יכול לכבוש כל בחורה. כל בחורה שהוא ראה, רצה רק לכבוש ולהוכיח.

החבר החדש נעלם

כ שיורם שכב בבית־חולים הרבה חודשים, אחרי שנפצע במילחמה, טיפלה בו רוחה, אבל עד גבול מסויים. העובדה שהחבר שלה שוכב בבית־חולים לא הפריעה לה להמשיך לנהל את חייה כרגיל וכמובן שהיא יצאה אז הרבה מאד עם בחורים אחרים. לא מזמן היא הכירה בחור, עולה חדש מבלגיה, מדריך־קאראטה שהיום הוא מד"ס בצבא. רוחה התאהבה בו, למרות שיורם היה עוד חבר שלה.

אבל לא רק רוחה התאהבה בו בבחור ההוא, אלא גם כל המישפחה שלי. הוא היה משחק עם האח הקטן שלי. ההורים שלי ממש אהבו אותו, והתחננו בפני רוחה שתתחתן איתו. אבא אפילו הלך וקנה דירה, למרות שאין לו בכלל כסף, כדי שרוחה תקבל אותה אם היא תתחתן עם הבלגי. הדירה, הגמצאת בגני יהודית, ליד ראשון־לציון, עומדת היום ריקה. סמוך למיקרה נעלם הבחור והרומן ביניהם נפסק. אני לא יודעת למה. רוחה לא הסכימה לדבר איתי על זה. אני רק יודעת שכל החברים של רוחה באו לבקר אותנו אחרי שנודע להם שהיא נרצחה, ורק אותו בחור, דווקא זה שכולנו אהבנו, לא בא.

כשהסתיים העניין עם הבחור הבלגי היא חזרה אל יורם. הוא תמיד היה מוכן לקבל אותה בחזרה, למרות שאחרי כל ריב היה מצהיר שזה הסוף.

אבא של יורם מספר היום שיורם לא רצה להתחתן עם רוחה. זה לא נכון. רוחה, היא שעדיין לא רצתה להתחתן עם יורם. היא הבינה שההורים מתנגדים לזה, ולמרות שהיחסים בינה לבין ההורים לא היו הכי טובים בעולם, היא רחשה להם כבוד, כמו כל הילדים, ולא היתה עושה שום דבר רציני, כמו חתונה, נגד רצונם.

בכל הפרשה יש דבר אחד שאני לא מבינה. מה פתאום רוחה לבשה תחתונים מגייר? אני אף פעם לא ראיתי אצלה תחתונים מגייר, ואני מכירה כל מה שרוחה היתה לובשת. אני חושבת שהמישטרה צריכה לחקור בכיוון הזה גם כן.

נשיקה או בעיטה

א חרי שרוחה נרצחה, אני התקרבתי אל יורם. הוא היה בא אלינו הביתה עוד יותר מאשר כשרוחה היתה בחיים. הוא היה יושב איתי שעות ארוכות והיינו מדברים בהיסטוריה. ידעתי שהוא עוזר לי בשיעורים בהיסטוריה. ידעתי שהוא יוצא כמעט קבוע עם מזל מזרחי ומבקר הרבה אצל דניאלה בראונשטיין, שתי הבחורות שהמישטרה עצרה ושיש לו עוד בחורות.

פעם, כשנסענו לטייל, ואנחנו היינו נוסעים הרבה לטייל במכונית האופל שלו מאז שרוחה נרצחה — היה לו חשק לדבר באופן מיוחד על רוחה. הוא סיפר לי על היחסים האינטימיים שלהם.

פתאום הוא עצר את האוטו, זה היה ביפו. הוא הסתכל לי ישר בעיניים ואמר לי: „דליה, או שתתני לי עכשיו נשיקה או שתתני לי בעיטה." רציתי לתת לו בעיטה. על נשיקה לא היה מה לדבר אחרי כל מה שאני יודעת עליו, אבל בסוף עשיתי כאילו לא שמעתי.

אני מקווה שבסוף יסתבר שיורם לא רצח את רוחה. אני גם רוצה שימצאו מהר את הרוצח. זה לא שאני מבקשת נקמה, אלא אני רוצה שכל הסיוט הזה, בעיקר בשביל ההורים שלי, ייגמר סוף־סוף. אבל מה שאני רוצה בעיקר זה שלא יפגעו בזכרה של רוחה ולא יעלילו עליה כל מיני דברים רק בגלל זה שהיא כבר מתה ולא יכולה להתגונן. רוחה היתה בחורה כמו כל נערה צעירה אחרת. אהבה לחיות, ובזה הרי אין כל רע.

האלבום הפרטי

„רוחה" שוכבת על עגלה, ומסביב ידידותיה בטירונות (מימין). למעלה: „רוחה" נמוכת־הקומה ביום הראשון להתגייסותה לצה"ל.

ה") הלר, אשר אחותה דליה מספרת עליה כי היתה
בת־חיים, מבצעת „שפאגאט" בבית־הספר למחול
יורם ביכונסקי, העצור כחשוד ברצח של רחל.
יטה או נשיקה," מספרת דליה בווידוייה
תתי לו נשיקה," אמרה דליה הלר.